

tó gombját láthatod, a fényevesztett szarukorongocskát, mely lassan távolodni kezd látómeződből, ő megbillenve, suhogva elfordul tőled, távoztában szótlanul rátapos a repülőre, cipőtalpa rovátkás lenyomatát hagyva annak testén, folytatja útját az asztal felé. Egy röpke pillanatra úgy tűnik, hogy légáramlat billenti meg az eltaposott papírgép szárnyát, mintha csak újra az éterbe szeretne emelkedni, már-már rászánod magad, hogy érte nyúlj, mikor a szemközti falon egy nyitott ajtót veszel észre, a fuvallat valószínű okozóját, a küszöbön megtorpan, mintha itt felejtett volna valamit, visszanyúl, láthatod kézfejét, akár egy kövérkés, rózsaszín pók, szétnyitott ujjaival végigsiklik a vakolaton, alig észrevehető kapcsolót fordít el, az örök sötétséget szabaddá rád.

Rakovszky Zsuzsa

KÖLTÖZKÖDÉS

A zöld ruhát, azt tényleg nem dobom ki!
Egreszöld, benne sok nagy pávaszem-folt.
Csak mert szakadt, nem kívánhatja senki...
Tíz éve, a tengernél is velem volt!
Szóval a zöld ruhát, azt nem dobom ki.

Na és a kék tányért, azt elviszem.
A széle csorba egy kicsit, na mondd már.
Hogy megragasztatom-e? Nem hiszem.
De már akkor, te még sehol se voltál,
már akkor megvolt, és most elviszem.

Hogy ezt a széket mért nem hagyom itt?
Csak mert törött? Mért nem mindjárt a lábam?
Az emlékeimet? Ha valamit
(nem emlékszel, milyen volt újkorában?)
hát ezt a széket én nem hagyom itt!

Mi furcsa ebben? Alig hihetem,
hogy éppen ezt vihetném el magammal,
ahová magamat sem vihetem.
Így legalább addig, amíg, magammal
együtt kicsit fontosnak hihetem.